

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **T. K. O. P.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno - Zábřovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7 – Holešovice

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 5. 6. 2020 se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení, jehož předmětem bylo posouzení její žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobkyně vycházela z úvahy, že od data 13. 2. 2020, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019 o zamítnutí žádosti, žalovanému běžela obecná lhůta 60 dnů pro vydání rozhodnutí, která uplynula dne 13. 4. 2020. Žalobkyně zdůraznila, že ve věci nebyly dány žádné okolnosti odůvodňující vydání rozhodnutí v prodloužené lhůtě 90 dnů ve smyslu § 169t odst. 6 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). S ohledem na uvedené žalobkyně shledala, že je žalovaný nečinný, a proto žádala, aby mu bylo uloženo vydat do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci její žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
2. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 6. 2020 vyslovil nesouhlas s názorem žalobkyně, že by lhůta pro vydání rozhodnutí měla uplynout dne 13. 4. 2020. Uvedeného dne byl jednak státní svátek, a jednak dne 14. 3. 2020 nabylo účinnosti

krizové opatření vyhlášené na základě usnesení vlády č. 198 ze dne 12. 3. 2020, č. 71/2020 Sb., jímž vláda nařídila přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) nad 90 dnů podaných u zastupitelských úřadů. Z tohoto důvodu žalovaný vydal dne 30. 3. 2020 usnesení o přerušení řízení, proti kterému podala žalobkyně odvolání, o němž Komise zatím nerozhodla, nicméně žalovaný po skončení nouzového stavu dne 18. 5. 2020 vyrozuměl žalobkyni, že se v řízení pokračuje. Žalovaný je proto přesvědčen, že mu lhůta k vydání rozhodnutí ve věci měla uplynout dne 17. 6. 2020, nicméně již 11. 6. 2020 vydal rozhodnutí č. j. OAM-52514-22/ZM-2019 (dále jen „rozhodnutí ve věci“). Žalovaný je proto přesvědčen, že žaloba byla podána v době, kdy ještě neuběhla lhůta pro vydání rozhodnutí, a tudíž byla podána předčasně. Žalovaný dále připomněl, že podmínkou pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti je bezvýsledné vyčerpání prostředků nápravy. V tomto případě Komise dne 26. 5. 2020 vydala opatření ve smyslu § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jímž žalovanému uložila vydat rozhodnutí ve věci do 15 dnů po odpadnutí překážky, avšak toto opatření bylo žalovanému doručeno dne 27. 5. 2020, tedy teprve od tohoto data mohla začít plynout lhůta stanovená opatřením Komise. Žaloba však byla podána ještě před uplynutím této lhůty, tedy i z tohoto hlediska byla podána předčasně. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl pro předčasnost ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

3. Podáním ze dne 2. 7. 2020 žalobkyně oznámila, že svou žalobu bere zpět, neboť žalovaný v mezidobí vydal rozhodnutí ve věci. Žalobkyně současně navrhla, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť zpětvzetí žaloby učinila pro pozdější chování žalovaného.
4. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
5. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzali-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
6. Jelikož žalobkyně vzala svůj návrh zpět, rozhodl soud o zastavení řízení (výrok I).
7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala o přiznání náhrady nákladů řízení, musel soud vyhodnotit, nakolik toto zpětvzetí bylo učiněno pro pozdější chování žalovaného ve smyslu § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.
8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto relevantní skutečnosti: Žalobkyně podala dne 16. 8. 2019 žádost o vydání zaměstnanecké karty na velvyslanectví ČR v Hanoji. Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2019 žalovaný rozhodl o zamítnutí této žádosti. Proti tomuto rozhodnutí však žalobkyně podala odvolání, jemuž Komise vyhověla a svým rozhodnutím ze dne 11. 2. 2020 zrušila zamítavé rozhodnutí žalovaného a vrátila mu věc k novému projednání. Toto zrušující rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 13. 2. 2020. Dne 30. 3. 2020 vydal žalovaný usnesení, jímž se řízení přerušuje, což odůvodnil opatřením vlády vyhlášeným usnesením vlády č. 198 ze dne 12. 3. 2020, č. 71/2020 Sb. Proti usnesení žalovaného o přerušení řízení podala žalobkyně odvolání, které žalovaný dne 16. 4. 2020 postoupil Komisi, která však o odvolání dosud nerozhodla. Přípisem ze dne 18. 5.

- 2020 žalovaný oznámil žalobkyni pokračování v řízení (doklad o doručení tohoto oznámení ve spise schází) a přípisem ze dne 21. 5. 2020 vyzval žalovaný žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (tato výzva byla zástupci žalobkyně doručena dne 22. 5. 2020). Dne 26. 5. 2020 vydala Komise na základě žádosti žalobkyně opatření, jímž žalovanému přikázala, aby o žádosti rozhodl do 15 dnů od odpadnutí překážky, toto opatření bylo žalovanému doručeno dne 27. 5. 2020. Dne 11. 6. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí ve věci, jímž žádost žalobkyně zamítl.
9. Z výše uvedeného je zřejmé, žalovanému **počala běžet lhůta** pro vydání rozhodnutí **od data 13. 2. 2020**, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Komise ze dne 11. 2. 2020 (jímž bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2020).
 10. Jak dále plyne z výše uvedeného, předmětem žádosti žalobkyně bylo vydání zaměstnanecké karty, která zakládá cizinci nárok na pobyt na území ČR po dobu delší než 3 měsíce (srov. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), přičemž žádost byla podána na velvyslanectví ČR v Hanoji. Řízení o zmiňované žádosti tedy spadalo do kategorie řízení, která měla být na základě čl. I odst. 4 usnesení vlády ze dne 12. 3. 2020, č. 198, přerušena. Nutno zdůraznit, že zmiňované ustanovení nezakládalo přerušování řízení *ex lege*, ale toliko nařizovalo jejich přerušování.
 11. Žalovaný řízení přerušil až usnesením ze dne 30. 3. 2020, proti němuž podala žalobkyně odvolání (o němž dosud nebylo rozhodnuto), nicméně podání odvolání proti tomuto usnesení nemělo odkladný účinek (srov. § 76 odst. 5 věty druhé správního řádu). Z tohoto důvodu přestala lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti běžet již dnem, kdy nastal zákonem stanovený důvod [§ 65 odst. 1 věta třetí ve spojení s § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu], tj. dnem 14. 3. 2020, kdy nabylo účinnosti výše zmiňovaného krizového opatření [§ 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., krizový zákon, ve znění pozdějších předpisů]. **Od data 14. 3. 2020** (tj. 30. den lhůty) tedy žalovanému **přestala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí**.
 12. **Důvod pro přerušování řízení odpadl dne 11. 5. 2020**, kdy nabylo účinnosti usnesení vlády č. 511 ze dne 4. 5. 2020, č. 226/2020 Sb., jímž byl mj. zrušen čl. I odst. 4 usnesení vlády č. 198 ze dne 12. 3. 2020, č. 71/2020 Sb. (jenž nařizoval přerušit řízení o udělení pobytového oprávnění nad 90 dnů). Oznámil-li žalovaný pokračování řízení přípisem ze dne 18. 5. 2020, tedy pouhých sedm dní po odpadnutí překážky, má soud za to, že k pokračování v přerušování řízení bylo přistoupeno bez zbytečného odkladu ve smyslu § 65 odst. 2 správního řádu. Nejpozději od data 18. 5. 2020 tedy žalovanému znovu započala plynout nová lhůta pro vydání rozhodnutí, a jelikož se do běhu lhůt nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty [§ 40 odst. 1 písm. a) správního řádu], je třeba teprve následující den 19. 5. 2020 považovat za 31. den z hlediska běhu lhůty pro vydání rozhodnutí. Poslední den lhůty 60 dnů pro vydání rozhodnutí tak připadal na datum 17. 6. 2020.
 13. Na tomto místě soud musel zhodnotit, jaký význam mělo pro další běh lhůty vydání opatření Komise proti nečinnosti ze dne 26. 5. 2020. Soud si je na jednu stranu vědom, že dle převažující judikatury (zejm. rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 344/2016-22) je takovým úkonem obecně presumována nečinnost správního orgánu. Na druhou stranu soud nemohl zcela přehlížet, že v daném případě byla vykonatelnost tohoto opatření velmi problematická. Komise totiž žalovanému přikázala vydat rozhodnutí do 15 dnů

od odpadnutí překážky. K odpadnutí překážky však došlo již dne 11. 5. 2020 (viz předchozí odstavec), tudíž poslední den patnáctidenní lhůty připadl na datum 26. 5. 2020. Komise tedy vydala opatření proti nečinnosti ve stejný den, jenž byl současně posledním dnem lhůty, kterou Komise stanovila žalovanému pro vydání rozhodnutí. Toto opatření proti nečinnosti bylo následně doručeno žalovanému až dne 27. 5. 2020, čímž nastala zcela kuriózní situace, kdy žalovaný musel plnit povinnost uloženou mu nadřízeným orgánem, k čemuž ale reálně neměl žádný prostor, neboť lhůta k plnění mu uplynula již den předtím, než mu byl obsah povinnosti sdělen. Komise tedy žalovanému bez opory v zákoně (§ 80 odst. 4 *a contrario* správního řádu) v podstatě odňala lhůtu pro vydání rozhodnutí a uložila mu fakticky nesplnitelnou povinnost. Soud proto považuje opatření Komise proti nečinnosti ze dne 26. 5. 2020 za nicotný akt (srov. § 77 odst. 1 věty druhé ve spojení s § 158 odst. 2 správního řádu), jehož vydání bylo zcela bez vlivu na běh lhůt pro vydání rozhodnutí. Soud proto za **poslední den lhůty pro vydání rozhodnutí považuje datum 17. 6. 2020** (viz odstavec 12 výše).

14. Z výše uvedeného je zřejmé, že v době podání žaloby (5. 6. 2020) žalovanému zbývalo ještě 12 dní do konce lhůty pro vydání rozhodnutí (17. 6. 2020), přičemž v době, kdy žalovaný rozhodnutí ve věci vydal (11. 6. 2020), mu zbývalo ještě 6 dnů. Žalovaný tudíž nebyl objektivně nikdy nečinný a žaloba tudíž byla předčasná. Její zpětvzetí proto nelze považovat za učiněné z důvodu pozdějšího chování žalovaného ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s.
15. Pro odstranění pochybností soud uvádí, že na věci by nic neměnilo, ani pokud by za rozhodný okamžik pro nový počátek běhu lhůty považoval již datum 11. 5. 2020 (tj. datum účinnosti usnesení vlády č. 511 ze dne 4. 5. 2020, č. 226/2020 Sb., jímž byla zrušena ustanovení nařizující přerušit řízení o udělení pobytového oprávnění nad 90 dnů). V takovém případě by lhůta pro vydání rozhodnutí skončila dne 10. 6. 2020, tedy pouhý den předtím, než žalovaný rozhodl ve věci. Čili žalovanému by v době podání žaloby (5. 6. 2020) zbývalo ještě 5 dní do konce lhůty (10. 6. 2020), přičemž den po jejím uplynutí (11. 6. 2020) již bylo rozhodnutí vydáno. I při této (pro žalobkyni příznivější) variantě by tedy žaloba byla podána předčasně a její zpětvzetí nelze považovat za úkon učiněný pro pozdější chování žalovaného ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s.
16. Z výše uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
17. O vrácení zaplaceného soudního poplatku soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož ke zpětvzetí žaloby došlo před jednáním ve věci, rozhodl soud o vrácení soudního poplatku sníženého o 1 000 Kč. Proto soud rozhodl o vrácení zbývajících částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč žalobkyni (výrok III).

Poučení :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. července 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu